KOTIMAANSIVUT

VYÖHYKKEEN JOHTOHENKILÖN SANOMA

Etsikää jonkun esivanhemman tiedot

Vanhin Joaquim J. Moreira, Portugali
vyöhykeseitsenkymmen

Vanhin Joaquim J. Moreira

”Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on syntynyt Jumalasta, ja jokainen, joka rakastaa isää, rakastaa myös hänen lastaan.”[1] Se, että syntyy Jumalasta, on ainutlaatuinen, henkilökohtainen ja unohtumaton kokemus, jonka avulla voimme voittaa elämämme haasteet.

Ensimmäinen tapaamisemme lähetyssaarnaajien kanssa on aina hetki, jota emme koskaan unohda, aivan yhtä suuressa määrin kuin se, kun saimme ensimmäisen hengellisen kokemuksen pyrkiessämme saamaan todistuksemme. Näinä ylevinä hetkinä on kuin ”nukkuva tomumajamme”[2] saisi uuden elämän, ja me tunnemme sieraimissamme ”elämän henkäyksen”[3] ja synnymme uudesti.

Niin tapahtui 15-vuotiaalle Telma Silvalle, joka kuuluu Seixalin seurakuntaan Setúbalin vaarnassa Portugalissa. Vaikka hän ei ollut kirkon jäsen, hän osallistui aamuseminaariin ja sai halun mennä kasteelle sen rakkauden vuoksi, jota hän tunsi jäsenten keskuudessa.

Yhdessä vaiheessa Setúbalin vaarna haastoi nuoret osallistumaan temppelimatkalle Madridin temppeliin huhtikuussa 2016.

Telma oli surullinen, koska hän ei voisi lähteä matkalle temppeliin seminaariluokkansa kanssa, sillä hän ei ollut kirkon jäsen. Niinpä hän päätti panna uskonsa Jeesukseen Kristukseen koetteelle ja teki päätöksen mennä kasteelle. Se ei kuitenkaan riittänyt. Temppeliin lähteminen merkitsi sitä, että hän alkoi myös tutustua esivanhempiinsa, jotta hän voisi olla mukana toimituksissa heidän puolestaan kastealtaan vesissä.

Telma sekä syntyi uudesti että myös seminaariin osallistumisensa johdosta oppi tietämään, miten hän voisi vaikuttaa suvussaan viemällä esivanhempiensa nimiä temppeliin, jotta hekin voisivat saada uudestisyntymisen kokemuksen, loistavan hengellisen kokemuksen.

”Siitä me tiedämme rakastavamme Jumalan lapsia, että rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjään.”[4] Rakkautemme Jumalaa kohtaan näkyy myös siinä, että me rakastamme kaikkia Hänen lapsiaan – niitä, jotka ovat keskuudessamme, niitä, jotka eivät ole vielä syntyneet, ja niitä, jotka ovat jo kuolleet.

Yksi suurimmista rakkautta osoittavista teoista on, että teemme jotakin sellaisen ihmisen puolesta, joka ei voi tehdä sitä itse.

Ylevin rakkauden osoitus, mitä tämän maan päällä on tehty, oli Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sovitusuhri. Hänen sovituksensa ansiosta me voimme saada syntiemme anteeksiannon, jota me emme voisi saavuttaa itse.

Samalla tavoin esivanhempamme eivät voisi asua Jumalan luona, elleivät he saa ensin pelastuksen toimituksia.

Esivanhempamme elävät hyvin erityisissä olosuhteissa, sillä ”kuollessamme henkemme menee henkimaailmaan. Kuolema ei muuta persoonallisuuttamme eikä haluamme hyvään tai pahaan. – – Evankeliumia saarnataan henkimaailmassa niille, jotka eivät olleet kuuliaisia evankeliumin opetuksille tai joilla ei ollut mahdollisuutta kuulla siitä heidän ollessaan maan päällä.”[5]

Profeetta Obadja on profetoinut, että ”Siionin vuorella” tulee olemaan pelastajia[6]. Me voimme sovittaa itsemme tähän yhteyteen tuomalla pelastuksen niille, jotka haluvat sitä mutta eivät voi saada sitä itse.

Yksi hyvistä asioista, jonka me voimme saada tekemällä työtä esivanhempiemme puolesta, on rakkaus, sillä se on ylevän rakkauden teko, ja ellei ”ihmisillä ole rakkautta, he eivät voi periä sitä sijaa, jonka sinä olet valmistanut Isäsi huoneisiin”[7].

”Ennen kaikkea pysykää kestävinä keskinäisessä rakkaudessanne, sillä ’rakkaus peittää paljotkin synnit’.”[8]

Mikä siunaus onkaan, että voimme oppia rakastamaan sillä tavoin niitä, joita emme henkilökohtaisesti tunne mutta jotka ovat luonamme, kun tarvitsemme apua, sillä he ovat kuin suojelusenkeleitä, jotka rukoilevat puolestamme, ovat huolissaan meistä ja haluavat meidän tekevän parhaamme.

Rakastakaamme, että meitä rakastettaisiin, palvelkaamme, että meitä palveltaisiin, ja siunatkaamme, jotta tulisimme siunatuiksi.

Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 1. Joh. 5:1.
2. Ks. OL 138:17.
3. 1. Moos. 2:7.
4. 1. Joh. 5:2.
5. *Saarnatkaa minun evankeliumiani,* 2005, s. 53.
6. Ks. Ob. 21, vuoden 1933 raamatunkäännös.
7. Et. 12:34.
8. 1. Piet. 4:8.

Maitokassityttö

Leena Kurra

Puolitoista kiloa voita ei ole suuren suuri paketti. Samankokoinen oli Toini ja Eino Jämsenin kolmas lapsi, joka syntyi Suolahden sairaalassa 16. helmikuuta 1945. Hän sai heti synnyttyään hätäkasteen, ja nimeksi tuli Raili Marjatta. Lapsi syntyi noin kuusi viikkoa ennen laskettua aikaa. Tämä ei yksin selittänyt lapsen pientä kokoa, vaan oletettavasti hänen äitinsä munuaissairaudella ja tuberkuloosilla, tuohon aikaan varsin yleisellä taudilla, oli oma osuutensa.

Kun lapsen isä, joka oli joutunut koville vaimonsa sairastuttua vakavasti, sai kuulla vastasyntyneen tyttärensä koon, hän totesi epätoivoisena Konneveden terveyssisarelle Iines Saloselle: ”Ei se siitä elolle selviä. Hautausmaalle se joudutaan viemään.” Einarin sanoista harmistuneena Iines tokaisi: ”Ei eläviä ole ennenkään hautausmaalle viety.”

Viiden tyttären äitinä ja koulutettuna vastuuntuntoisena terveyssisarena Iines tiesi, kuinka tällaisista tilanteista oli ennenkin selvitty. Hän tiesi, ettei Laukaan sairaalassa pystytty hoitamaan noin pieniä keskosia, mutta Helsingissä kyllä. Iines teki nopean päätöksen ja lähti viemään Railia Helsinkiin.

Tuohon aikaan matkustaminen ei ollut helppoa, aivan toista kuin tänä päivänä. Iines joutui tekemään työmatkansa pyörällä kelillä kuin kelillä. Hän kulki talosta toiseen mukanaan tarvikelaukkunsa, jossa oli mm. siteitä, lääkkeitä, rokotteita ja paksunpuoleisilla neuloilla varustettuja ruiskuja. Nähdessään pyöräilevän Ineksen lähestyvän kotipihaansa talojen lapset katosivat piiloihinsa sänkyjen alle tai muualle aikuisten ulottumattomiin. He todella pelkäsivät Iinestä ja hänen rokotuksiaan ”parsinneuloilla”. Mutta myös Eino osoitti pelonsekaista kunnioitusta Iinestä kohtaan. Hän ei suinkaan asettautunut vastustamaan terveyssisaren pyrkimyksiä vastasyntyneen hengen pelastamiseksi. Hän antoi Iinekselle maitokassinsa ja toivotti tälle hyvää matkaa.

Kuumavesipullot villasukkiin

Toivotus oli aiheellinen, sillä pakkasta oli 39 astetta, kun Iines tilasi itselleen hevoskärrykyydin Konnevedeltä Laukaan sairaalaan. Siellä hän vuorasi Einon antaman maitokassin villasukkiin pujotetuilla kuumavesipulloilla ja laski tiukkaan nyyttiin kapaloidun vastasyntyneen kauppakassiin, tuon ajan keskoskaappiin. Niin nuo kaksi pääsivät aloittamaan yhteisen tuntikausia kestäneen taipaleensa Laukaasta linja-autolla Tampereelle ja sieltä edelleen junalla Helsinkiin.

Tampereella Iines ja Raili joutuivat odottamaan junan lähtöä ainakin neljä tuntia. Iines huomasi vesipullojen käyneen liian haaleiksi. Ne eivät pystyisi pitämään lasta lämpöisenä Helsinkiin saakka. Neuvokas Iines ei kauan aikaillut vaan tarinan mukaan marssi asemakahvilaan pyytämään pulloihinsa kuumaa vettä. On helppoa kuvitella, kuinka kahvilan työntekijät kummastelivat Ineksen pyyntöä mutta täyttivät sen tuossa tuokiossa, kun Iines aukaisi pöydälle lasketun kassinsa. Muuta selitystä ei tarvittu.

Iines kertoi myöhemmin: ”Matka oli vaivalloinen ja pitkä. Olin todella väsynyt. Vaivuin junassa niin syvään uneen, etten herännyt maitokassista kuuluvaan lapsen ininään. Konduktööri tuli herättämään minut. Raili parka itki nälkäänsä. Kaivoin kassista esille vielä lämpimän maitopullon, jossa oli vedellä laimennettua ja sokerilla vahvistettua lehmänmaitoa.”

> ***”Kuitenkin minä saan aina olla luonasi, sinä pidät kädestäni kiinni.”***
>
> — Ps. 73:23

Helsinkiin päästyään Iines kiirehti Lastenlinnan sairaalaan ja jätti Railivauvan silloisen ylilääkärin Arvo Ylpön osaavaan hoitoon.

Puoli vuotta myöhemmin lapsi oli jo niin hyvin kasvanut ja kehittynyt, että hän saattoi päästä omaan kotiinsa. Kuka nyt lähtisi hakumatkalle? Maanviljelijä Eino ei tohtinut, sillä hänen huolenaan olivat lehmät, kaksi pientä lasta, sadonkorjuu ja jo hyvin heikoksi käynyt vaimo. Iines tuli taas apuun ja sanoi: ”Kun minä kerran sen sinne vein, niin kyllä haenkin.”

Kuka hoitaisi Railin?

Iines oli juuri palannut Helsingistä puolivuotias Raili kainalossaan kotiinsa Konnevedelle, kun Railin isä Eino soitti 3. syyskuuta 1945 Iinekselle ja sanoi: ”Älä tuo sitä lasta tänne. Sen äiti kuoli juuri.” Railin ja Ineksen kotien välillä oli 20 kilometriä. Niin lähelle tytär ja äiti pääsivät toisiaan, mutta äidin vakava sairaus ja hänen saamansa iäisyyskutsu estivät heidän jälleennäkemisensä.

Raili jäi Iineksen hoitoon. Jonkin aikaa Railia ja hänen perheensä asioita hoideltuaan Iines luovutti Railin Eino-isän siskon Elinan hoitoon, joka myös asui Konnevedellä. Hänellä ja hänen suutaripuolisollaan oli kolme omaa lasta, joten Railista tuli neljäs. Elina oli ompelija, ja lisäksi hänellä oli yksi lehmä, joten perheen toimeentulo oli turvattu.

Raili sai asua Elina-tätinsä luona kaksi ja puoli -vuotiaaksi, mutta sitten tapahtui jotakin, mikä sai Elinan ehdottamaan Eino-veljelleen: ”Ota tyttö hoiviisi. Ritva ja Riitta ovat jo niin isoja, että pystyvät katsomaan Railin perään. Onhan sinun turvanasi vielä Henriikka-mummokin, tosi kapsakka, vaikka onkin jo yli 70-vuotias. Kyllä te pärjäätte.” Elina jatkoi: ”Lähdin navettaan aamulypsylle ja jouduin jättämään tytön yksin tupaan häkkisänkyynsä. Kun palasin navettatöiltä, se mokoma oli heitellyt sänkynsä irtonaiset pohjalaudat lattialle ja oli päässyt sinne itsekin. Se oli saanut käsiinsä rihmarullani. Monta rullaa se oli tyhjentänyt ja saanut aikaan aivan mahdottoman sotkun. Et arvaa, kuinka kalliita rihmarullat ovat, eikä niitä aina saa edes tiskin alta. Minulle tämä riitti. Hoida itse oma tyttösi.”

Omaan kotiin

Niin kaksi ja puoli -vuotias Raili tuli ensimmäistä kertaan omaan kotiinsa isänsä, tämän vanhan äidin Henriikan ja kahden isosiskonsa luo. Iäkäs Henriikka joutui koville hoitaessaan leskeksi jääneen poikansa kolme lasta, tämän huushollin ja navettatyöt. Vuonna 1948 Henriikan työtaakka huojeni, kun Eino sai uuden puolison Elma Oittisesta. Elmalla oli ennestään yksi tytär, joten lapsiluku kasvoi heti alkuunsa neljään.

Raili muistelee äitipuoltaan Elmaa lämmöllä: ”Hän ei hermostunut, jos kaurapuurosta tuli paakkuista, vaan neuvoi kärsivällisesti, kuinka seuraavalla kerralla puurosta saisi entistä tasalaatuisempaa. Hän ei ollut vihainen vaan ihana äitipuoli. Isäni ja Elma saivat kolme yhteistä lasta, kaikki poikia. Meidän perheessämme oli ’sinun, minun ja meidän’ lapsia. Ei meitä kuitenkaan koskaan noin eroteltu, vaan olimme kaikki yhtä ja samaa seitsenlapsista perhettä.”

Railin Riitta-sisko muisteli, kuinka Iines ilmestyi vielä myöhemminkin heidän perheensä elämään rokotusten merkeissä. Kylän lapset tuli viedä koululle rokotettaviksi ja niin myös Raili. Elina-täti oli ommellut Railille uudet vaatteet, joihin Raili oli puettu koululle lähdettäessä. Siellä Raili oli hyppien ja keikkuen esitellyt vaatteitaan: ”Minulla on uudet rokotusvaatteet.”

Iines muutti Konnevedeltä Suolahteen 1940-luvun loppupuolella, ja 1950-luvulla hän hämmästytti suolahtelaiset ostamalla itselleen Helsingistä Ifa-merkkisen auton. Tuohon aikaan auto oli Suolahdessa harvinaisuus.

Railin lempinimi oli Kitiäinen. Tuon Raili sai lautarakenteisen talon yläkerrassa asuneen Elman isältä, joka portaiden natinan ja kitinän kuultuaan tiesi Railin tulevan hänen luokseen. Kitiäinen kävi Särkisalon kansakoulun kuten kaikki muutkin sisaruksensa. Koulumatkaa oli vain kilometri. Koulusta päästyään 16-vuotias Raili meni kotiapulaiseksi Jyväskylään Jämesin perheeseen. Hän oli siellä kolme ja puoli vuotta. Jo tuona aikana hän sai ovenraosta ihmetellä ja kuunnella ensimmäisen kerran lähetyssaarnaajia, jotka kävivät opettamassa isäntäparille lähinnä englantia. Rouva Jämes tunsi hyvin konditoria Herkkusuun omistajan, joka etsi liikkeeseensä uutta työntekijää. Ystäväänsä auttaakseen rouva Jämes ehdotti Railia. Niin Raili sai uuden työpaikan konditoriamyymälästä.

Raili muistelee, kuinka hänen isänsä kerran tuli myymälään häntä tapaamaan. ”Isä sai odottaa kotvasen aikaa, ennen kuin pääsi minua jututtamaan. Ensin oli palveltava myymälässä ostoksilla olleet pari rouvashenkilöä. Toinen heistä valitti ranskanleivän pohjan tummuudesta. Hän ei osannut päättää, minkä leivistä hän kelpuuttaisi. Hän valitsi yhden, vaihtoi sen toiseen. Sekin oli hänen mielestään viallinen. Hän teki taas uuden valinnan eikä ollut siihenkään tyytyväinen. Vasta monen yrityksen jälkeen hän löysi mieleisensä leivän. Vihdoin isä ja minä pääsimme vaihtamaan kuulumisia.”

Toinen kosketus

Konditoriamyymälästä Raili siirtyi kemikalioliikkeen palvelukseen Kauppakadun yläpäässä. Raili asui tuohon aikaan erään omakotitalon yläkerrassa Taulumäellä. Lähetyssaarnaajasisaret tulivat soittamaan alakerran ovikelloa. Raili meni ovelle, pyysi tulijoilta hieman aikaa vaihtaakseen yövaatteensa päivävaatteisiin, ja niin opetus pääsi alkamaan. Raili kertoi: ”Tunsin heti, että kaikki sisarten kertoma oli totta. Kerroin tästä kokemuksestani myös isälleni ja sanoin, että haluan erota luterilaisesta kirkosta, sillä Kristuksen kirkko on täällä. Tuohon isäni vastasi, että tee niin kuin lystäät.”

Raili jatkoi: ”Halusin mennä kasteelle, mutta siihen minun piti saada lupa vanhemmiltani. Isäni kirjoitti lupakirjeen: ’Annamme tyttärellemme Raili Marjatta Jämsenille luvan liittyä alkuperäiseen Jeesuksen Kristuksen kirkkoon.’ Luvan allekirjoittivat Eino ja Elma Jämsen.”

Samoihin aikoihin alkukeväästä 1965, kun Raili sai luvan liittyä alkuperäiseen kirkkoon, rakennettiin Jyväskylän kappelia. Tulevan kastetapahtuman haaveet mielessään Raili meni rakennustyömaalle. Siellä hänen katseensa osui rakennustelineillä katon rajassa työskentelevään rakennuslähetyssaarnaajaan Jyrki Koivistoon. Raili tiesi, että Jyrki voisi pappeuden valtuudella kastaa hänet. Niinpä Raili vinkkasi Jyrkille: ”Tulisitko sieltä alas. Minulla olisi sinulle asiaa.” Jyrki laskeutui maan kamaralle, jolloin Raili esitti hänelle asiansa: ”Tulisitko kastamaan minut?” Tietenkin Jyrki suostui. Sen enempää asiasta keskustelematta hän kiipesi samassa takaisin katolle kertoakseen uutisen työtoverilleen Risto Spelmanille.

Railin kastoi hänen tuleva puolisonsa Jyrki Koivisto Lahden kappelissa 13. maaliskuuta 1965. Raili puolestaan selitti: ”Kasteen aikoihin ei Jyrkin ja minun välillä ollut vielä minkäänlaista tunteiden kuuntelua. Se alkoi vasta kasteen jälkeen.”

Kasteen jälkeen

Kuinka pian kasteen jälkeen? Siitä voi antaa vihjeen seuraava kertomus. Jyrki oli vuokrannut tutulta yrittäjältä Kleinbusin, jota useasti aikaisemminkin oli käytetty kirkon tapahtumiin mentäessä. Kastematkalle oli lähtenyt Jyväskylästä kaikkiaan yhdeksän nuorta, muiden muassa Taimi Järvinen, Risto Spelman ja Lilja Juusonen. Paluumatkalla oli auto rikkoutunut juuri sopivasti lähellä Risto Spelmanin mummon mökkiä. Sieltä Risto lähti tiedustelemaan lattiavuodepaikkaa koko porukalle ja myös sai sen. Seuraavana aamuna koko konkkaronkka nousi Jyväskylään menevään linja-autoon. Mutta mitä tekikään juuri kastettu Raili? Hän oli ottanut mukaansa Lahden kappelilta nipun kirkkoa käsitteleviä esitteitä. Lähetystyö mielessään hän, vai oliko se sittenkin Jyrki, jakoi esitteet linja-autossa matkustaneille. Tuota rohkeutta Jyrki ja kaikki muutkin Kleinbusin jättämät matkalaiset hämmästelivät.

Jo toukokuussa 1965 Raili aloitti lähetystyönsä Tampereella. Hänen ensimmäisenä toverinaan oli Sinikka Ruohonen, joka vain muutamaa kuukautta aikaisemmin oli opettanut Railia. Tampereelta Raili siirtyi Poriin, sieltä Ouluun ja lopuksi Kotkaan, josta hän lähetystyön päätyttyä palasi takaisin Jyväskylään marraskuussa 1966.

Loppuvuodesta 1966 Raili toimi kotiapulaisena Matti ja Aino Hokkasen perheessä siihen saakka, kunnes Jyrki vei Railinsa vihille 30. lokakuuta 1967. Heidät sinetöitiin aviomieheksi ja vaimoksi Jumalan tahdon mukaan ajaksi ja iankaikkisuudeksi Herran huoneessa Zollikofenissa 6. helmikuuta 1968.

Raili ja Jyrki Koivisto saivat seitsemän lasta, viisi poikaa ja kaksi tyttöä. Kuusi lapsista on ollut lähetystyössä. Kaikki lapset ovat valinneet omakseen palautetun evankeliumin polun. Raililla ja Jyrkillä on tällä hetkellä 18 lastenlasta. Kaiken kaikkiaan heidän perheessään on väkeä pienen seurakunnan verran eli 33 henkeä. Mihin mittoihin ”Koiviston seurakunta” vielä kasvaneekaan, kunhan se varttuu neljänteen ja sitä seuraaviin sukupolviin?

Kuka olisi osannut ennustaa, mitä kaikkea maitokassista tulisi kimpoamaan. Sen tiesi vain Luoja, joka Hengellään ohjasi Iineksen toimia.

Kaikki, jotka tuntevat Railin, tietävät, kuinka nöyrä, uhrautuvainen, vaatimaton, toisten parasta ajatteleva, palveleva, sovitteleva ja sävyisä Herran palvelija hän on. Paljon adjektiiveja, mutta kaikki Railia kuvaavia. Raili on aina ollut herkkä kuulemaan ja kuuntelemaan Herran ohjausta sekä kääntymään rukouksessa Hänen puoleensa. Hän on saanut tuntea Herran läsnäoloa ja ohjausta hyvin monesti elämänsä aikana. Hän on uskonsa heijastumana saanut kokea, kuinka ”Kristus tekee voimallisia ihmetekoja ihmislasten keskuudessa heidän uskonsa mukaisesti” (2. Nefi 26:13).

Hengellisiä kokemuksia

Ollessaan nuorena tyttönä töissä Lea Väyrysen kemikalioliikkeessä Raili sai kuulla sisar Rose Nogulichin kuolemasta. Hän oli ensimmäinen Railia opettanut sisar. Tuo sisar oli jo palannut kotiinsa Yhdysvaltoihin ja lähtenyt ystävineen temppeliin. Matkan aikana heidän autonsa törmäsi hevoseen, minkä seurauksena etupenkillä istunut sisar Nogulich kuoli. Tämän kuultuaan Railia alkoi itkettää. Silloin hän kuuli sisar Nogulichin sanovan: ”Älä itke Raili. Minulla on nyt hyvä olla.”

Railin neljäs raskaus oli ongelmallinen. Lapsi syntyi keskosena, eivätkä hänen aivonsa saaneet tarpeeksi happea. Lääkärin arvio oli, että lapsi tulisi viettämään loppuelämänsä pyörätuolissa, jos yleensä jäisi henkiin. Isä Jyrki meni sairaalaan Railin

ja vastasyntyneen luo kahden muun pappeudenhaltijan, John Aallon ja Jukka Lehtimäen, kanssa. Heidät nähtyään Raili totesi uskoaan kuvaavin sanoin: ”Nyt sieltä tulevat oikeat lääkärit.” Jyrki antoi siunauksen, ja pian sen jälkeen hengityskoneen avulla siihen saakka hengittänyt lapsi alkoi käyttää omia keuhkojaan. Lapsen kehitystä seurattiin viiden vuoden ajan. Tuona aikana hänestä tuli hyvä piirtäjä ja musiikin taitaja. Viisivuotistarkastuksessa ylilääkäri Pyörälä totesi: ”Tälle lapselle on annettava terveen paperit. Ihme on tapahtunut.” Vanhin perheen lapsista kastettiin 23. syyskuuta 1976. Jo sitä ennen Raili oli nähnyt enneunen kastetilaisuudesta, jossa hän oli vauva mukanaan. Ja näin tapahtui. Lapsi pääsi pois sairaalasta juuri sopivasti isoveljensä kastetilaisuuteen opittuaan hengittämään ja syömään. Tästä koko perhe oli hyvin kiitollinen. He olivat yhdessä oppineet pyytämään Herralta ja yhdessä myös kiittämään Häntä saamistaan siunauksista. Tämä oli hengellinen kokemus myös koko Jyväskylän seurakunnalle, joka eli perheen mukana paastoten ja rukoillen.

Raili ja Jyrki olivat tutustuneet erääseen palautetusta evankeliumista kiinnostuneeseen naishenkilöön. Niinpä lähetyssaarnaajat ja Jyrki alkoivat opettaa häntä. Neljännen opetustapahtuman jälkeen heidän ystävänsä oli hyvin vaikuttunut kuulemistaan opetuksista ja uskoi niihin. Kun lähetyssaarnaajat menivät seuraavalle etukäteen sovitulle opetuskäynnilleen ilman Jyrkiä ja soittivat ovikelloa, niin kukaan ei tullut ovelle. Tästä hämmentyneinä veljet soittivat Koivistoille. Koska heidän ystävänsä oli jo iäkäs ja melko sairas, Raili epäili hänen

> ***”Ja Herra on alati ohjaava sinua. Aavikon paahteessakin hän elvyttää voimasi ja vahvistaa jäsenesi. Sinä olet kuin vehmas puutarha, kuin lähde, jonka vesi ei ehdy.”***
>
> —Jes. 58:11

sairastuneen. Niin Raili soitti keskussairaalaan. Soitto oli hyödytön, sillä sairaalasta ei annettu mitään tietoa ulkopuolisille. Raili polvistui rukoukseen ja ”soitti” taivaalliselle Isälleen, joka kertoi heidän ystävänsä kuolleen. Lisäksi hän kuuli ikään kuin edesmenneen Matti Hokkasen sanovan: ”Me täällä jatkamme siitä, mihin te siellä jäitte.”

Luojan ohjauksessa

Raili on täyttänyt jo 71 vuotta. Kotipesä on lapsista tyhjä, joten Raili ja Jyrki asuvat nyt kahdestaan. Raili on noin 17 vuoden ajan sairastanut MS-tautia. Sen ensioireita, horjahtelevaa kävelyä, oli havaittu jo vuonna 1987. Havaintoja tekivät Jyrki sekä – Korkeasaaren vahtimestari. Koko yhdeksän hengen perhe meni mainittuna vuonna Helsinkiin konferenssiin ja samalla matkalla myös Korkeasaareen. Vahtimestari oli huomannut Railin huojuvan askeltamisen ja tokaissut: ”Tehän olette humalassa.” Hän oli kuitenkin päästänyt päihteistä vapaan Railin eläintarhaan. Varsinainen diagnoosi tehtiin 1990-luvun loppupuolella. Kuultuaan sairaudestaan Railin mielessä oli ensimmäisenä huoli taudin periytymisestä jälkikasvuun. ”Ei periydy”, rauhoitteli lääkäri. Tämä tieto oli Railille huojentava. Siihen, mitä hänelle itselleen tulisi tapahtumaan, hän suhtautuu tyypillisen nöyrään tapaansa: ”Tämä on minun osani. Siihen tyydyn. Toisilla on jotakin muuta.”

Omana elämänkokemuksenaan Raili toteaa: ”Monelle elämän ensi vaiheet ovat todella jänniä. Minulle oli ihmeellinen kokemus saada ruumis ja päästä maan päälle. Kun kutsu kuuluu, lähden pian takaisin sinne, mistä tulin, takaisin Luojani luo. Vuosikymmeniä sitten kävin kiittämässä Iinestä siitä suuresta työstä, jonka hän teki. Minua on siunattu todella paljon, ja olen kiitollinen myös siitä, että lastenlapseni ovat päässeet maailmaan. Odotan sitä päivää, kun tapaan taas äitini. Minä tiedän, että taivaallisella Isällä on suunnitelma meitä jokaista varten. Hän tietää, mikä on meille hyväksi.”

Pienen heiveröisen maitokassitytön tarinassa näkyy Luojan kädenjälki. Luojansa ja Hänen palvelijoidensa avulla Raili ponnisti kuluneesta kassista kohti elämää ja kokemuksia, jotka hän on aina ottanut vastaan nöyrän kiitollisena, lujana uskossaan ja rakkaudessaan niin Herraansa, perhettään kuin lähimmäisiään kohtaan. Railin tarinassa ovat käyneet toteen sanat: ”Ja Herra on alati ohjaava sinua. Aavikon paahteessakin hän elvyttää voimasi ja vahvistaa jäsenesi. Sinä olet kuin vehmas puutarha, kuin lähde, jonka vesi ei ehdy”. (Jes. 58:11.) ■

Artikkelin toimitti Leena Kurra, Euroopan vyöhykkeen kirkon historia -apulaisohjaaja Suomessa. Alkusysäyksen tähän antoivat Eevi, Susanna ja Suvi Koivisto isoäidistään esittämällään kertomuksella nuorisokonferenssissa Jyväskylässä vuonna 2014. Lisätietoa Leena Kurra sai haastattelemalla Raili ja Jyrki Koivistoa, Ritva Hytöstä ja Marja-Liisa Pitkästä.

Oma kääntymyskertomukseni

Virva Metsäranta

Ollessani vuonna 1981 opiskelemassa opettajaksi Hämeenlinnassa samalla kurssilla kanssani oli kirkkomme jäsen Ari Silvennoinen. Sain melko pian kuulla hänen olevan mormoni. Minä ja muutamat muut luterilaiseen kirkkoon kuuluvat ns. uskovat nuoret aloimme hengellisissä tapaamisissamme ja rukoushetkissämme rukoilla hänen puolestaan. Meille luterilaisille mormoni edusti jotakin vierasta ja outoa, ja asiaa tarkemmin selvittämättä tuomitsimme sen vääräksi ja pahaksi. Ajan oloon Ari kertoi jotakin kirkostaan lähinnä ystävilleni, minä kuuntelin sivukorvalla. Minua hän varmaankin piti niin perusluterilaisena ja vankkumattomana siinä, että arveli olevan turhaa puhua minun kanssani uskonnosta. Enhän kuitenkaan olisi kiinnostunut hänen uskonnostaan tai kääntyisi. Joillekin ystävilleni hän oli jopa antanut Mormonin kirjan. Minua asia vaivasi, ja aloin kysellä häneltä kaikenlaista uskontoon liittyvää. Aluksi kyselin lähinnä saadakseni Arin käännytettyä luterilaiseksi ja näyttääkseni hänelle, kuinka väärässä hän on. Aloin kuitenkin huomata, kuinka hänen opettamansa asiat vaikuttivat hyviltä. Sitten kolmantena opiskeluvuonna sain joululahjaksi Mormonin kirjan, johon hän oli kansilehden taakse kirjoittanut oman todistuksensa. Se vaikutti minuun syvästi. Hän oli kehottanut minua menemään joululomallani Lahdessa tutustumaan kirkkoon. Niin sitten menin. Muistan, kuinka minua pelotti ja jännitti. Aivan otsalihaksetkin tärisivät.

Myöhemmin hyväksyin mahdollisuuden, että alkaisin käydä lähetyssaarnaajien kanssa keskusteluja. Ari oli useimmiten myös mukana. Samoihin aikoihin aloin lukea Mormonin kirjaa. Hyvin pian tutustuttuani Mormonin kirjaan tulin siihen tulokseen, että sitä ei ole voinut kukaan ihminen keksiä. Siinä on jotakin hyvin samankaltaista kuin Raamatussa. Päättelin, että se on joko Jumalasta tai Perkeleestä, minun tehtäväni oli ottaa siitä selvää. Tajusin, että entäpä jos se onkin Jumalasta; ja jos en sitä asiaa selvittäisi, tekisin suuren virheen. Tähän nivoutui se, uskonko Joseph Smithin todella nähneen Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen. Mieleeni hiipi ajatus, että jo lapsena oppimani luterilaisen opin lisäksi tai jopa sen sijaan saattaisi olla jokin muu kirkko, jossa opetetaan juuri sitä, mitä taivaan Isä todella tarkoitti. Luotin jo ennestään täysin siihen, että Jumala on olemassa. Olin varma, että jossakin on ehdottomana ja selkeänä se totuus, joka on Jumalan mielestä oikea. Kysymys oli se, mitä Hän on todella ja varmasti puhunut ja ilmoittanut ja kenelle. Rukoilin siihen vastausta, että tietäisin varmuudella sen, mikä on oikein. Rukoileminen vähän pelotti, sillä se toi mukanaan vastuun. En voinut rukoilla saadakseni tietää totuuden ja sitten jättää asian sikseen. Tajusin, että tieto johtaisi väistämättä päätökseen ja toimintaan. Jos MAP-kirkko olisi tosi, minä tekisin väärin, ellen menisi kasteelle.

Samoihin aikoihin olin puheissa erään vanhan ystäväni kanssa. Kerroin hänelle tutustumisestani Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Hän luonnollisesti kyseli minulta kaikenlaista siitä, ja vastatessani huomasin sanovani: ”Me uskomme…” Silloin oikeastaan oivalsin, että uskoin Joseph Smithin nähneen Jumalan ja uskoin kaiken sen, mitä hän kertoi ensimmäisestä näystä.

Seuraavalla kerralla lähetyssaarnaajien kanssa keskustellessamme he kysyivät minulta, uskonko Joseph Smithin olleen Jumalan profeetta. Tajusin sillä hetkellä, että kaikki edessäni oleva riippuu tästä vastauksesta. Olin saanut jo varmuuden, että uskon, mutta myönnänkö sen näille veljille? Olenko itselleni rehellinen vai valitsenko näennäisesti helpon tien, jolloin minä voin jatkaa niin kuin ennenkin ja mitään muutosta ei tarvita? Muistin myös, miten olin muutama kuukausi aiemmin jättänyt runsaan kahvinjuontini pois, ikään kuin koetellakseni Herraa. Veljet olivat opettaneet minulle, että kahvia ei tule juoda. Halusin kokeilla, onko ilman kahvia oleminen jotenkin parempi terveydelleni. Se oli! Pitkään olin kärsinyt monenlaisista vatsavaivoista, mutta lopetettuani kahvin käytön en edes muistanut enää vaivojani, ne olivat täysin hävinneet. Niin sitten nöyrryin ja sanoin, että uskon kaiken heidän opettamansa ja että voisin mennä kasteelle.

Tällä hetkellä, 35 vuotta kasteeni jälkeen, olen edelleen sitä mieltä, että palautettu evankeliumi on totta. Kaikki nämä vuodet ovat vain vahvistaneet todistustani, jonka silloin sain. Koin saaneeni asiasta varmuuden Pyhän Hengen voimalla, ja nyt olen saanut monen monia käytännön todistuksia ja varmistuksia monet kerrat. Oikeastaan joka kerta, kun avaan Mormonin kirjan, voin kokea sen saman Hengen. Se vakuuttaa

minulle, että Mormonin kirja on pyhä kirja, ja todistaa juuri siitä Jeesuksesta Kristuksesta, jota olen lapsesta asti rakastanut ja halunnut seurata. Juuri Hän on minun Vapahtajani, jonka sovitukseen ja armoon voin turvautua. Hän huolehtii lopusta, siitä mihin en itse pysty. Pyrin omalta osaltani tekemään jatkuvasti parannusta virheistäni ja oppimaan Häneltä tullakseni enemmän Hänen kaltaisekseen. Mentyäni kasteelle en muuttunut virheettömäksi, mutta nyt tiedän, että parannuksen kautta voin saada anteeksi syntini ja Jeesuksen Kristuksen sovitus tulee näin osakseni.

Olen tästä kaikesta syvästi kiitollinen. ■

Tampereen vaarnan ystävänpäivän superi

Tampere 2:n nuoret miehet

Lauantaina 13.2.2016 Tampereella vietettiin 14–18-vuotiaiden nuorten perinteistä ystävänpäivän superia. Tilaisuuteen osallistui viitisenkymmentä nuorta, jotka olivat pääasiassa Tampereen vaarnasta, mutta oli joukossa myös muualtakin tulleita nuoria.

Tapahtumaa vietettiin ystävällisissä merkeissä. Ilmoittautumisen yhteydessä jokainen nuori sai halipassin, kartonkisen, sydämen muotoisen vaaleanpunaisen passin, johon oli liimattu pieni suklaasydän punaisessa tinakuoressa. Halipassi ripustettiin kaulaan ja siihen kerättiin päivän aikana nimiä henkilöiltä, joilta saatiin hali. Halipassiin sai myös leiman, kun oli osallistunut luokkaan. Jo kahdella leimalla sai puffetista herkkuja, ja kolmella vielä enemmän. Lisää herkkuja sai, kun oli kerännyt nimiä passiin.

Tilaisuus alkoi aloituskokouksella, jonka johti Tampereen nuorista Mikael Jäkkö, ja kokouksen johtavana virkailijana toimi Tampereen vaarnan johtaja Samuel Koivisto. Henna Silvennoinen Tampere 2:n Nuorten Naisten johtokunnasta esitteli nuorten tämän vuoden teeman: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistelette eteenpäin kestiten

ZSOLT BRÁNDH

Pinjataa ei säälitty, se sai kovaa kyytiä.

ZSOLT BRÁNDH

Valokuvaus oli taidokasta puuhaa.

JARMO ANDERSSON

Tanssisali oli koristeltu sydämin ja värivaloin.

itseänne Kristuksen sanalla ja kestätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän." (2. Nefi 31:20.) Tämän superin aiheeksi oli tuosta kohdasta valittu tuo rakkaus.

Kokouksessa käytiin läpi myös turvallisuusasiat, ja vaarnanjohtaja Samuel Koivisto toi esille sapatin pyhittämisen ja sen, kuinka siitä on nuorille apua paitsi heidän elämässään myös koulunkäynnissä – ja erityisesti niille, jotka suorittavat parhaillaan yli-oppilaskirjoituksia. Kokouksessa kerrottiin myös nuorille päivän ohjelma ja halipassin tarkoitus.

Nuorilla oli mahdollisuus osallistua ystävänpäiväaiheisiin luokkiin, jotka täyttyivätkin innokkaista nuorista. Yhdessä luokassa oli aiheena tutustumisleikit, joita vetivät Jonne Lammintaus ja Santtu Muhonen. Toisessa luokassa kerrottiin Love Stories, Huittisten pariskunta kertoi oman tarinansa. Ja kolmannessa luokassa Erja Määtän kanssa valmistettiin julisteita, joiden aiheena oli rakkaus. Luokista pidettiin paljon, ja nuorten mielestä ne olivat mielenkiintoisia, jopa hauskoja. Superin täytti ystävällisyyden ja rakkauden ilmapiiri.

Tuhdin ja maittavan ruokailun jälkeen (tarjolla oli kebabia) alkoi Speed Dating, jonka juonsi Jonne Lammintaus. Nuoret saivat tutustua toisiinsa ripeällä vauhdilla, ja siitä sitten lähdettiinkin tanssimaan viimeisen deittikumppanin kanssa. Tanssisali oli koristeltu sydämillä, ja värivalot loivat mukavan tunnelman. Tansseihin oli varattu runsaasti aikaa, joten tanssien lomaan mahtui myös ohjelmaa. Yksi ohjelmanumero oli numeroleikki, jossa tytöille jaettiin oma numero ja pojille vastaava numero, ja sitten heidän tuli löytää oma numeropari ja lähteä tanssimaan. Toinen ohjelmanumero oli pinjata, joka koristi tanssisalia. Nuoret jaettiin tyttöjen ja poikien jonoon, ja jokainen pääsi yrittämään sidotuin silmin kepillä lyöden pinjatan rikkomista. Muutaman hyvän osuman jälkeen se saatiinkin rikki, ja sisällä olleet karkit katosivat nopeasti juhlasalin lattialta.

Tanssien aikana nuorilla oli mahdollisuus kuvauttaa itsensä tai saada valokuva kaverin kanssa tai ryhmässä, kun valokuvaaja Zsolt Brändh otti kuvia. Myös Tampereen nuorten miesten tekemiä elokuvia näytettiin yhdessä luokassa. Tanssit jatkuivat hyvän ja tanssittavan musiikin myötä aina kello 21:een, jolloin tilaisuus päätettiin rukouksella ja hyvästeltiin haikeudella ystävät, jotka lähtivät omiin kaupunkeihinsa. Seuraavaa superia odotellessa. ■

LÄHETYSTYÖSSÄ

Joonas Hiltunen Turun 2. seurakunnasta aloitti lähetystyön Lontoon lähetyskentällä Englannissa lokakuussa 2015.

Feliks Metsä-Tokila Turun 2. seurakunnasta aloitti lähetystyön Leedsin lähetyskentällä Englannissa lokakuussa 2014.

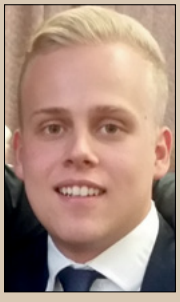

Joni Helske Kemin seurakunnasta aloitti lähetystyön Manchesterin lähetyskentällä Englannissa maaliskuussa 2015.

FINNISH